

De paus in het
heilige land • 8

Joden ongewenst in
Oostenrijks vakantiehuis • 15

ISRAEL

NIEUWS UIT

Nr. 7 - Juli 2009

Mozes, Jezus en de

toekomst van Israël

Deel 3

Pagina 4

בית שלום
www.beth-shalom.nl

EEN MESSIAANS PANORAMA VANUIT JERUZALEM

Identiteit en geloofsbelijdenissen van Joodse discipelen van Yeshua in Israël (1)

«Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen» (Joh. 15:26).

DR. GERSHON NEREL – DEEL 36

Het Israel College of the Bible (ICB) in Jeruzalem is een Messiaans-Joodse bijbelschool. Het doel van de school is om de studenten kennis van de Joodse wortels van het Nieuwe Testament bij te brengen en hen met het Israëliësch milieu van het geloof in Yeshua vertrouwd te maken. Van 24 tot 25 mei 2009 had deze instelling een theologisch, Joods-Messiaans en Israëliësch forum georganiseerd met een colloquium over het thema «Joods-Messiaanse en Israëliësch identiteit». Vanuit verschillende terreinen, zoals de psychologie en de sociologie, de theologie en de geschiedenis werden conclusies over de praktijk van het geloof getrokken. Aan de conferentie in hotel «Galilee» in Netanja, een stad aan de kust ten noorden van Tel Aviv, namen circa 50 personen deel, onder wie voorgangers, oudsten, diakenen en studenten uit ongeveer twaalf plaatselijke gemeenten, en ook leiders van Joods-Messiaanse organisaties.

In mijn toespraak sprak ik over de identiteit van Joodse discipelen van Yeshua in de staat Israël volgens hun eigen geloofsbelijdenissen. De verschillende geloofsbelijdenissen belichten de identiteit van Joodse gelovigen niet alleen vanuit theologisch oogpunt, maar ook vanuit het nationale en universele aspect. Ik heb in totaal twintig Israëliësch geloofsbelijdenissen onderzocht. De meeste komen van plaatselijke gemeenten, sommige ook van interdenominationale organisaties die het zwaartepunt van hun werk zien in het getuigen over het geloof in Yeshua. Deze teksten staan ook op het internet. Zij vertegenwoordigen er gemeenten,

vergaderingen en organisaties die in de staat Israël actief zijn. Deze gepubliceerde geloofsbelijdenissen dragen verschillende benamingen, zoals «Verklaring over het geloof», «Grondslagen van het geloof» of heel eenvoudig «Visie». De meeste geloofsartikelen zijn in het Hebreeuws opgesteld en maar enkele zijn in het Engels vertaald. Aan de hand van deze «computerbelijdenissen» kan men zich zowel geestelijk-ideologisch alsook praktisch oriënteren.

Naast de huidige geloofsbelijdenissen op internet heb ik ook nog andere teksten genoemd die al voor het «cyberspace-tijdperk» waren gepubliceerd. Een voorbeeld hiervan is het Messiaanse tijdschrift *Halapid* (Hebr.: «De fakkel»), dat van 1960 tot 1962 door de inmiddels overleden auteurs Ze'ev Kofsman en Mosche Immanuel Ben-Meir is uitgegeven. Zij schreven vrijmoedig over hun hoop op «een herleving van de vroege Messiaanse gemeente in haar oorspronkelijke vorm». De observaties die ik bij mijn onderzoek gedaan heb wil ik hier kort samenvatten:

De meeste geloofsbelijdenissen zijn een weergave van een gecombineerde identiteit of een synthese, omdat ze thema's als de Godheid, de individuele mens, de gemeente, het land, de wereld, het verleden, het heden en de toekomst met elkaar verbinden. Zij dragen bij tot de vorming van een identiteit omdat ze het de individuele gelovige mogelijk maken zich met de gehele Bijbel (Oude en Nieuwe Testament) te identificeren en door de nauwe band met zowel het Joodse volk als met de wereldwijde gemeente van gelovigen in Yeshua een gevoel van

saamhorigheid te ontwikkelen. In de teksten wordt ook tot uitdrukking gebracht dat de gelovigen deel hebben aan de bijbelse roeping om van hun geloof in Yeshua de Messias getuigenis af te leggen en toch hun Joodse wortels en hun Joodse erfenis trouw te blijven.

Zelfs de namen van de Messiaanse gemeenten onthullen hun gevoel van eigen identiteit. Met namen als *De Weg*, *De Geest des levens*, *De Herder van Israël*, *Stem in de Woestijn*, *Tenten van Barmhartigheid*, *De Bron* en *Vreugdeolie* geven de gemeenten een omvattende, gemeenschappelijke identiteit omdat zij daarmee de idealen van de absolute waarheid tot uitdrukking brengen of hun gevoel van identiteit als middel voor de verbreiding van deze waarheid. Zulke benamingen bevatten echter ook de speerpunten in de dienst van de verschillende plaatselijke gemeenten, zoals bijvoorbeeld het thema «gaven van de Heilige Geest» of de doelstelling om de armen in de maatschappij humanitaire hulp te bieden, zoals het ook in Handelingen over de eerste gelovigen staat geschreven.

Een belangrijk punt in de verschillende geloofsbelijdenissen is het maatschappelijk-nationale aspect, vooral de ontwikkeling van een typisch Israëliësch identiteit (Engels: *Israeliness*). Dikwijls komt deze «Israeliness» in plaats van het normatieve Jodendom. Met hun Israëliësch identiteit drukken de gelovigen in Israël zowel hun natuurlijk tot het volk behoren als hun loyaliteit tegenover de staat Israël uit, alsook hun steun niet alleen aan een seculier, maar ook aan een bijbels zionisme. Door hun dienst in het leger, vaak ook in

elite-eenheden van het Israëlische leger, wordt deze loyaliteit net zo duidelijk zichtbaar als door het vervullen van andere burgerplichten.

Het thema van de Israëlische identiteit (*Israeliness*) is al in 1967 in het Hebreeuwse woordenboek van Avraham Even-Shoshan opgenomen. Ook in de nieuwste uitgave van 2003 stond dit woord er in: «Messiaanse Joden zijn Joden die qua nationaliteit en loyaliteit ten opzichte van de staat Israël Joods zijn en zich qua godsdienst christenen noemen.» In werkelijkheid bevatten veel geloofsbelijdenissen zulke en gelijksoortige uitspraken: «Wij zijn een gemeente van Israeli's». Daarom wordt de moderne Israëlische identiteit zelfs verbonden met de voorstelling van Yeshua als «Messias van Israël in overeenstemming met de profetieën van het Oude Testament» of met de verklaring dat «de Messias een Israëli» is. Hoewel de geloofsbelijdenissen de nadruk leggen op de nationale Israelische en Joodse identiteit, zijn de gelovigen zich heel wel bewust van hun parallelle identiteit omdat zij de verlossing en de vergeving van zonden door Yeshua gemeenschappelijk hebben met hun broeders en zusters uit de volken. Binnen deze «dubbele identiteit» heerst er echter een gezond evenwicht tussen de nationale dimensie en het universele aspect.

In mijn toespraak heb ik nog ergens op gewezen. De Israëlische geloofsbelijdenissen verankeren de identiteit van de gelovigen in slechts één boek: het canonieke werk dat uit het Oude en Nieuwe Testament bestaat. En als «volk van het Boek» willen Messiaanse Joden geen verdere boeken aan de bijbelse canon toevoegen. Helaas kunnen tegenstanders van de Joodse gelovigen in Yeshua hun geloofsbelijdenissen gebruiken als voorwendsel om hen uit de normatieve «*Klal Israel*», de wereld van het Jodendom, uit te sluiten (omdat zij het Nieuwe Testament als Gods Woord aannemen – red.). Toch kan vrijwel niemand die Joodse discipelen van Yeshua uit de gemeenschap van het Joodse volk uitsluiten, omdat de werkelijkheid sterker is dan de vooroordelen. ■

VATICAN EN ISRAËL

De paus in het heilige land

Het bezoek van paus Benedictus XVI aan het heilige land is voor Israël niet erg succesvol geweest. Pas bij zijn vertrek van het vliegveld sprak de paus uit wat hij in het holocaustmuseum Yad Vashem verzuimd had te zeggen.

Mei 2009: Het was in 2000 jaar tijd het derde bezoek aan Israël van een zogenaamd «plaatsvervanger van Jezus Christus», het hoofd van de katholieke kerk. In 1964 had paus Paulus VI zich schriftelijk tot «Uwe Hoogheid Salman Schazar, Tel Aviv» gewend. De titel van staatshoofd van Israël en zijn ambtszettel te Jeruzalem, de hoofdstad van het land, negeerde hij. Tijdens zijn elf uur durende bezoek kreeg Paulus VI de woorden «Israël» en «Joden» niet over zijn lippen. Paus Johannes Paulus II zorgde in het jaar 2000 wel voor veel geestdrift in Israël. Bij de Klaagmuur liet hij een «open brief» aan het Joodse volk achter. Namens zijn kerk vroeg hij om vergiffenis voor de aan Joden begane misdaden. Dichter had zich geen enkele paus aan een *mea culpa*¹ kunnen wagen.

Paus Benedictus XVI was de derde paus in Israël. Hij definieerde de holocaust pas bij zijn afscheid als «wrede vernietiging onder een goddeloos regime dat een ideologie van antisemitisme en haat propageerde». Dit «goddeloze regime», waarvan hij de naam opzettelijk verzweg, heeft hij als Joseph Ratzinger nog persoonlijk gekend. De woordvoerder van het Vaticaan richtte zonder dat hij het wilde de aandacht op het persoonlijke verleden van de paus. «Nooit, nooit, nooit» had Ratzinger bij de Hitlerjeugd behoord. De volgende morgen moest hij dit terugnemen. Paus Benedictus XVI sprak tijdens zijn hele bezoek aan Israël met geen woord over zijn verleden.

In Yad Vashem las paus Benedictus XVI een zelf samengestelde preek voor. Geen enkele adviseur had hem vooraf nagelezen. Misdaden en moord kwamen er niet in voor. Alleen mensen die «hun leven moesten laten» of (door onbekenden) «gedood» waren omdat God hen «op de proef stelt», zoals Hij Abraham of Jakob heeft getoetst. De paus sprak alsof het bij de vernietigingsveldtocht van de Duitse nazi's tegen het Joodse volk slechts om een zaak tussen de God van Israël en Zijn volk was gegaan.

Voor de Palestijnen bevestigde hij op een perfecte propagandaplek – voor de Israëlische «muur» - het recht op een eigen land.

Uitgerekend bij de «interreligieuze dialoog» in Jeruzalem kwam het tot het ergste incident. De «gematigde» voorzitter van de sjaria-rechtbank van Hebron, sjeik Taysir Tamimi, hield onaangekondigd in het Arabisch een ophitsende toespraak tegen Israël. De paus verhief zich en reikte Tamimi de hand. Pas toen men hem uitgelegd had wat er was gezegd, verliet Benedictus XVI de zaal voortijdig.

In Nazareth vond er later een oecumenisch vredesgebed met de paus plaats. Een rabbijn kondigde een «gebed» aan en zong: «Shalom-Salam, Heer, geef ons vrede.» Bij oecumenische ontmoetingen staat het Vaticaan principieel geen gemeenschappelijke gebeden met aanhangers van andere godsdiensten toe. Ieder bidt in een eigen aparte ruimte. Maar toen steeds meer deelnemers het simpele refrein begonnen mee te neurien, stond de paus op en pakte de hand van de rabbijn aan zijn rechterhand en die van de Druzenimam links van hem. Zo doorbrak de paus een taboe door het alle godsdiensten overstijgende gebed/lied zachtjes mee te zingen. *US*

Commentaar: Israël had vol verwachting naar het bezoek van de paus uitgekeken. De teleurstelling was dan ook des te groter toen de Duitse paus de misdaden van de nazi's met vrijwel geen woord noemde. Het is ook gevaarlijk en misleidend als men de gruweldaden van de nazi's slechts als straf van God propageert, zoals de paus indirect deed. Veeleer lezen we in de heilige Schrift dat God slechts een weinig toornig is geweest op Zijn volk, maar dat de vijandelijke volken het mateloos overdreven hebben. Daarvoor zijn ze en worden ze door God geoordeeld (vgl. Zach. 1:15ev.). *CM* ■

¹ *Latijn: mijn schuld. Oorspronkelijk een vorm van katholieke-christelijke schuldbelijdenis*